

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ ἄρχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐλάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὅδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρκίκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^{ος} Ἐν Ἀθῆναις, 17 Ἰανουαρίου 1904 Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 3

ΟΙ ΑΡΙΣΤΡΗΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΔΙ ΙΣΑΒΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕ'Υ ΜΟΥΡ

Ταξεῖδι εἰς τὰς διαφόρους νήσους τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν! Μὲ αὐτὸν τοὺς ἐβράβευεν ἡ γενναιοδωρία τῆς κυρίας Σέ-μουρ! Καί, φαίνεται, δὲν ἔμενικαν καθύλου δυσηρεστημένοι οἱ βραβευθέντες.

Δὲν ἦτο τάχα ἡ πατρίς των, ἡ γενέτειρα χώρα των, ἐκεῖ κάτω εἰς τὰς νήσους τῶν Ἀντιλλῶν; . . . Οἱ περισσότεροι εἶχαν φύγη ἀπὸ ἐκεῖ, ὅταν ἦσαν παιδάκια ἀκόμη, διὰ νὰ ἔλθουν καὶ νὰ σπουδάσουν εἰς τὴν Εὐρώπην. Δὲν εἶχαν κἂν παιήση, καλὰ-καλὰ τὸ ἔδαφος τῶν νήσων ἐκείνων ὅπου πρωτοεῖδαν τὸ φῶς, μόλις καὶ μετὰ βίας εἶχε διατηρήσει ἡ μνήμη των κάποια ἀνάμνησιν ἀπὸ ἐκεῖ. . . Μολονότι αἱ οἰκογένειαι των εἶχαν ἐγκαταλείψει τὸ ἀρχιπελαγὸς ἐκεῖνο — ἐκτὸς μᾶς καὶ μόνης, — χωρὶς ἴσως νὰ σκαπεύουν νὰ ἐπιστρέψουν, ἦσαν μεταξὺ των μερικοὶ που θὰ εὕρισκαν ἐκεῖ συγγενεὶς καὶ φίλους ἐν γένει δὲ τὸ ταξεῖδι, διὰ τοῦς νέους μας Ἀντιλιανούς, ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πραγματικῶς ὅλα τὰ θέληγτρα.

Θὰ τὸ ἐννοήσατε καλλίτερα ἐταν μάθετε τὰ ἀφορῶντα προσωπικῶς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν ἑννέα βραβευθέντων. Ἄς κάμωμεν τὴν ἐπιθεώρησιν των. Ἴδοὺ πρῶτα-πρῶτα οἱ καταγόμενοι ἀπὸ Ἀγγλοὺς καὶ ἔχοντες τοὺς περισσότερους ὁμοεθνεῖς συμμαθητὰς εἰς τὴν Ἀντιλιανὴν Σχολήν:

Ὁ Ρογήρος Χινδαλι, ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Λουκίαν, εἰκοσι ἑτῶν, τοῦ ὁποῦ ἡ οἰκογένεια,

ἀποσυρθεῖσα ἀπὸ τὸ ἐμπόριον, ἀφ' ἑπιπλοῦσιον ἀρκετὰ, κατοικεῖ εἰς τὸ Λουδίνον.

Ὁ Τζὼν Χάβαρτ, ἀπὸ τὴν Δομνίκαν, δεκαοκτὼ ἑτῶν, τοῦ ὁποῦ οἱ γονεῖς εἶχαν ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν Μάντσεστερ ὡς βιομηχανοί.

Ὁ Οὐμβέρτος Πέρικς, ἀπὸ τὴν Ἀντιγόαν, δεκαεπτὰ ἑτῶν, τοῦ ὁποῦ ἡ οἰκογένεια, περιλαμβάνουσα τὸν πα-

τέρν του, τὴν μητέρα του καὶ τὰς δύο μικρὰς ἀδελφὰς του, δὲν εἶχε ποτὲ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὴν γενέθλιον νῆσον του, αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος, ὅμα τελειώσῃ τὴν ἐκπαίδευσίν του, πρόκειται νὰ ἐπανέλθῃ ἐκεῖ διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ στάδιόν του εἰς ἕνα ἐμπορικὸν οἶκον.

Ἴδοὺ τώρα καὶ αἱ βραβευθέντες ἐκ τῶν δώδεκα περικύου Γάλλων μαθητῶν τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς:

Ὁ Λουδοβίκος Κλωδιῶν, ἀπὸ τὴν Γουαδελούπαν, εἰκοσι ἑτῶν, ἀνήκων εἰς οἰκογένειαν ἐφοπιστῶν, οἱ ὁποῦοι εἶχαν ἀποκατασταθῆ ἀπὸ τινῶν ἑτῶν εἰς Νάντην τῆς Γαλλίας.

Ὁ Τωνῆς Ρενῶ, ἀπὸ τὴν Μαρτινίκαν, δεκαεπτὰ ἑτῶν, ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν τεσσάρων τέκνων ἐνὸς ἀνωτέρου δημοσίου ὑπαλλήλου, μένοντος εἰς τὸ Παρίσι.

Κατόπιν οἱ Δανοί: Ὁ Νίλς Χάρμπε, ἀπὸ τὸν Ἁγίον Θωμᾶν, δεκαεννέα ἑτῶν, ὄρφανός ἀπὸ πατέρα καὶ ἀπὸ μητέρα, τοῦ ὁποῦοι ὁ ἀδελφός, ἔξ ἑτη μεγαλύτερός του, εὕρισκεται πάντοτε εἰς τὰς Ἀντίλλας.

Ὁ Ἀἰλ Βίκμκορν, ἀπὸ τὸν Ἁγίον Σταυρόν, δεκαεννέα ἑτῶν; τοῦ ὁποῦοι ἡ οἰκογένεια κάμνει ἐμπόριον ξυλείας εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῆς Δανίας Κοπεγχάγην.

Τοὺς Ὀλλανδοὺς ἀντιπρῶσωπεύει ὁ Ἀλβέρτος Λούθεν, ἀπὸ τὸν Ἁγίον Μαρτίνον, εἰκοσι ἑτῶν, μοναχο-

• Αἱ ἑννέα αὐταὶ νῆσοι. • (Σελ. 18, στήλ. 6^η.)

γυός, του όποιου οι γονείς κατοικοῦν εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ροττερδάμης.

Τέλος ὁ Μάγνος Ἄνδερς εἶνε δεκαενὲς ἔτων, Σουηδὸς τὴν καταγωγὴν, καὶ ἐγεννήθη εἰς τὸν Ἅγιον Βαρθολομαίου, ἡ δὲ οἰκογένειά του μεταστάσει εἰς γάτω εἰς Γότεμποργκ τῆς Σουηδίας, ἀλλὰ σκοπεῖται πάντοτε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀντίλλας ὅταν σχηματίσῃ ὀρεκτὴν περιουσίαν.

Βλέπετε λοιπὸν οὐ τὸ ταξεῖδι αὐτό, τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἐπαναφέρει δι' ὀλίγας ἑβδομάδας εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς των; δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἐθουσιάσῃ τοὺς νεαροὺς Ἀντιλιανούς. Ἄν δὲν ἐτύχαιε αὐτὰ, ποῖος γνωρίζει ἂν οἱ περισσότεροι τὰ ἔδωκαν ἄλλην φορὰν τὴν πατρίδα των. Μόνον ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν εἶχεν ἕνα πρὸς μητρὸς θεῖον εἰς τὴν Γουαδελοῦπαν, ὁ Νίλς Χάρμπε ἕνα ἀδελφὸν εἰς τὸν Ἅγιον Θωμᾶν, καὶ ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς ὄλην τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὴν Ἀντιγόαν. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι σύντροφοὶ των δὲν εἶχαν πλέον κανένα συγγενικὸν δεσμὸν εἰς τὰς ἄλλας νῆσους τῆς Ἀντιλλίας, οὔτε σκοπὸν νὰ ἐπιστρέψουν ἐκεῖ.

Οἱ προσβύτεροι τὴν ἡλικίαν μεταξύ τῶν βραβευθέντων ἦσαν ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ, κάπως υπερῆφανος καὶ ἀκατάδεκτος ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, νέος σοφιστὸς καὶ φιλόπονος, συμπαιθητικὸς εἰς ὅλους ὁ Ἀλβέρτος Λούβεν, τοῦ ὁποῦ τὸ ἑλλανδικὸν αἷμα δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ θερμάνῃ ὁ ἥλιος τῶν Ἀντιλλῶν. Ἐπειτα ἤρχοντο ὁ Νίλς Χάρμπε, τοῦ ὁποῦ ἡ κλίσις δὲν εἶχε φανερωθῆ ἀκόμη ὁ Μάγνος Ἄνδερς, μανιώδης μετὰ τὴν θάλασσαν, ὁ ὁποῖος ἐσκόπευε νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν ὁ Ἀξελ Βίκμπορν, τὸν ὁποῖον προώριζεν ἡ κλίσις του νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν δανικὸν στρατὸν κατόπιν κατὰ σειρὰν ἡλικίας, ὁ Τζῶν Χόθαρτ, ὀλιγώτερον ἐξαγγλισθὲς παρὰ ὁ συμπαιρωτής του Ρογήρος Χινσδαίλ, καὶ τέλος, οἱ νεώτεροι, ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς, μίλλων ἐμπόρος, καὶ ὁ Τωμῆς Ρενώ, ὁ ὁποῖος τότεν μανίαν εἶχεν μετὰ τὰς λεμβοδρομίας, ὡστε εὐκόλον ἦτο νὰ τὴν ἀνταλλάξῃ ἀργότερα μετὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ναυτιλίαν.

Τώρα, ἄλλο σπουδαῖον ζήτημα. Θὰ ἐπήγαιναν εἰς ὅλας τὰς Ἀντίλλας, μεγάλας καὶ μικράς, τὰς Ἀνεμώδεις καὶ τὰς Ἰπηνέμους; Ἄλλὰ, τοῦ νὰ φθάσουν αἱ ὀλίγοι ἑβδομάδες τοῦ ταξιδίου των, δὲν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς τριακοσίας καὶ πενήκοντα νῆσους καὶ νησίδας τοῦ ἀρχιπελάγους; Καὶ μίαν μόνον ἡμέραν ἂν διέθειον δι' ἑκάστην, πάλιν θὰ ἐχρειαζόντο ἕν ἔτος ὀλόκληρον.

Ὅχι! δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς κυρίας Σέιμουρ. Οἱ ἀριστεύσαντες τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς ἐπρεπε ἀρκεσθῆναι νὰ περ-

σούν ὀλίγας ἡμέρας ἕκαστος εἰς τὴν γενετήριάν του νῆσον, νὰ ξαναδῇ ἐκεῖ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του, νὰ πατήσῃ ἄλλην μίαν φορὰν τὸ πόδι του εἰς τὸ πατριὸν ἔδαφος. Ἐπομένως δὲν εἶχαν νὰ προσεγγίσουν ἄλλου παρὰ μόνον εἰς ἑνὴν νῆσον; τὰς ἀγγλικὰς Ἅγιαν Λουκιάν, Δομινίκαν καὶ Ἀντιγόαν, τὰς γαλλικὰς Γουαδελοῦπαν καὶ Μαρτινίκαν, τὰς δανικὰς Ἅγιον Θωμᾶν καὶ Ἅγιον Σταυρόν, τὴν σουηδικὴν Ἅγιον Βαρθολομαίου, καὶ τέλος τὴν νῆσον τοῦ Ἅγιου Μαρτίνου, ἧτις ἀνήκει ἐξ ἡμισείας εἰς τὴν Ὀλλανδίαν καὶ τὴν Γαλλίαν.

Αἱ ἐννεα αὐταὶ νῆσοι περιλαμβάνονται εἰς τὴν γεωγραφικὴν ομάδα τῶν Ἀνεμωδῶν νήσων.

Ἐν τούτοις εἰς τὸ δρομολόγιον τῶν ἀριστέων μας εἶχε προστεθῆ καὶ δεκάτη νῆσος, ἡ ὁποία εὐλόγως ἐπρόκειτο νὰ δεχθῆ τὴν μακροτέρην ἐπίσκεψιν. Ἦτο δὲ αὕτη ἡ νῆσος Βαρβados, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἰδίαν ομάδα καὶ μίξ τῶν σπουδαιότερων ἐκ τῶν ἀγγλικῶν κτήσεις εἰς τὴν Ἀντιλίαν. Ἐκεῖ ἔμενεν ἡ κυρία Κητλεν Σέιμουρ, καὶ ἦτο φυσικῶς ἐπόμενον οὐτὶ εἰς τὴν ἐξόδον τῆς ταξιδεύουσας ἐμελλον νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τῆς ὑποβάλουν τὰ σέβη των. Ἡ κυρία αὕτη εἶχεν ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῆ τοὺς ἐννεα βραβευθέντας, οἱ ὁποῖοι ἀφ' ἐτέρου ἠσθάνοντο πόθον ζωηρότατον νὰ γνωρίσουν ἐκείνην τὴν πλουσίαν Ἀντιλιανὴν καὶ νὰ τῆς ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνην των.

Ἄλλως τε ὁ κόπος των δὲν θὰ ἐπήγαινε χαμένος, διότι ἐν ὑστερογραφῶν τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἀνεκοίνωσαν εἰς αὐτοὺς ὁ διευθυντής, εἶδειεν ἕως ποῦ ἐφθασεν ἡ γεννησιδικαία τῆς κυρίας Σέιμουρ. Πλὴν τῶν ἐξόδων τοῦ ταξιδίου τὰ ἐσπῆ ἐξ ὀλοκλήρου ἦσαν εἰς βάρος τῆς, ἐπρόκειτο νὰ δοθῶσιν εἰς ἕκαστον ἀπὸ τοὺς ἐννεα, κατὰ τὴν ἀναχώρησιν των ἀπὸ τὴν Βαρβados, 700 λίραι στερλίνας— ἧσι 17,500 φράγκα χρυσά.

Ἀλλὰ, θὰ ἐφθνα διὰ τὸ ταξεῖδι ὁ χρόνος τῶν διακοπῶν; Βεβαίως, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως γάρχισον ἕνα μὴν πρὸς τῆς κανονικῆς ἐποχῆς των. Αὐτὸ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ διαπλεύσουν τὸν Ἀτλαντικόν, καὶ κατὰ τὸν πηγαμὸν καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν, πρὶν ἀρχίσουν αἱ κακοκαιρίαι τοῦ φθινοπώρου. Ἄρα εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ὑπῆρχε φόβος μήπως αἱ οἰκογενεαὶ των ἀνησυχῶσιν καὶ ἐναντιωθῶσιν εἰς τὸ ταξεῖδι.

Ἐπίσης ἐξηλετώθη καὶ μίξ ἄλλη δικαία ἀφορμὴ ἀνησυχίας τῶν οἰκογενειῶν. Ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσουν μόνον των, χωρὶς καμμίαν ἐπίβλεψιν καὶ ἐποπτεῖαν οἱ νεαροὶ βραβευθέντες, τῶν ὁποίων ὁ προσβύτερος ἦτο μάλιστα εἰκοσι ἑτῶν; Δὲν ὑπῆρχε φόβος μήπως,

φθάνοντες εἰς τὸ ἀρχιπελάγος ἐκεῖνο, τὸ ἀνήκον εἰς διάφορα εὐρωπαϊκὰ κράτη, ἀρχίσουν τὰς φυλετικὰς ἀντιζηλίας καὶ ζήριδας, ὅταν θὰ ἐλείπει πλέον ἡ παρουσία τοῦ μετριοπαθοῦς καὶ προνοητικοῦ διευθυντοῦ των;— Ἐσκέπτετο αὐτὰς τὰς δυσκολίας ὁ κ. Γουλιανὸς Ἀρδαγ, καὶ ἐσυλλογιζέτο, ἐάν δὲν ἦτο πρὶν νὰ συνοδεύσῃ ὁ ἴδιος τοὺς μαθητὰς του, ποῖος θὰ κατάρθωνε νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ εἰς ἔργον τέσων δυσκολῶν.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν εἶχε διαφυγῆ ἀπὸ τὸ πρακτικὸν πνεῦμα τῆς κυρίας Σέιμουρ. Δι' αὐτὸ θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον πῶς τὸ εἶχε λύσει, διότι ἡ φρόνιμος ἐκείνη κυρία ἦτο ἀδύνατον νὰ παραδεχθῆ νὰ ταξιδεύσουν οἱ νέοι τῆς προστατευόμενοι χωρὶς καμμίαν ἐπίβλεψιν ἐκ μέρους τῆς διευθύνουσας τῆς σχολῆς των.

Τέλος, πῶς θὰ ἐγένετο τὸ ταξεῖδι των εἰς τὸ Ἀτλαντικόν;— Μία παράγραφος τῆς ἐπιστολῆς ἀπεκρίνετο εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν καὶ ἔκοπτε τὰ πτερά δλων τῶν φανταστικῶν ὑποθέσεων καὶ σχεδίων.

«Τὸ ταξεῖδι τοῦ Ὤκεανοῦ θὰ γίνῃ δι' ἐξόδων μρυ. Ἐν πλοῖον, ναυλωμένον διὰ τὰς Ἀντίλλας, θὰ περιμένη τοὺς ἐπιβάτας του εἰς τὸν ἁμῆνα Κόρκ τῆς Κουίνστανς εἰς τὴν Ἰρλανδίαν. Τὸ πλοῖον τοῦτο εἶνε ὁ «Γοργός», ὑπὸ τὸν πλοίαρχον Πάξτων, ἐτοιμον πρὸς ἀπάρσιν ὁ ἀπόπλους του ὠρίσθη διὰ τὴν 30 Ἰουνίου. Ὁ πλοίαρχος Πάξτων θ' ἀναμῆνῃ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοὺς ἐπιβάτας του, καὶ θὰ σηκώσῃ τὴν ἀγκυραν, ἀμὰ ἐπιβιβασθῶν.»

Ὁρισμένως, οἱ νέοι μας φίλοι θὰ ἐταξιδεύσαν, ἂν ὄχι ὡς πρίγκιπες, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ὡς λέρδοι μετ' ἰδιόκτητον θαλαμηγόν. Εἶχαν ὀλόκληρον πλοῖον εἰς τὴν διάθεσιν των διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ἔπειτα εἰς τὴν Ἀγγλίαν Ἄ! ἡ κυρία Σέιμουρ τὰ ἔκαμεν ὅλα θαυμάσια. Δι' ἑλὰ ἐφρόντιζε βασιλοπρεπέστατα! Ἄληθινά, ἂν οἱ ἑκατομμυριούχοι ἐχρησιμοποιοῦν πάντοτε τὰ ἑκατομμύρια των εἰς τόσον ὠραία ἔργα, ἄξιζε νὰ τοὺς εὐχρηθῆ κανεὶς ν' ἀπεκτιθῶσιν καὶ ἄλλα!

Ἡ πραγματικότης ἐφθάνεν εἰς τὸ ὕψος τῶν ὀνειρών των.

- Πότε φεύγομε; ἔλεγεν ὁ ἕνας.
- Ἀδριὸ! ἀπεκρίνετο ὁ ἄλλος.
- Σήμερα!
- Ὅχι... μένουں ἐξ ἡμέρας ἀκόμα... παρετήρουν οἱ φρονιμώτεροι.
- Ἄχ! καὶ νὰ ἤμαστε καὶ ὅλας μαπακαρισμένοι στὸν «Γοργόν»!
- Στὸ καλάμι μας! ἐξεφώνηζεν ὁ Τωμῆς Ρενώ.

Καὶ δὲν ἤθελαν νὰ παραδεχθῶσιν, ὅτι ἐπρεπε νὰ γίνουιν μερικαὶ προετοιμασίαι διὰ νὰ γίνῃ τὸ υπερνωκείαν ταξεῖδι των.

Ἐν πρώτοις ἔπρεπε νὰ ἐρωτηθῶσιν οἱ γονεῖς των, νὰ ζητηθῆ καὶ νὰ δοθῆ ἡ συγκαταθέσις των, ἀποῦ ἐπρόκειτο νὰ σταλοῦν οἱ ἀριστεύσαντες ὄχι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, ἀλλὰ ὅπως ἐξήκει εἰς τὸν νέον. Ἐρχισε λοιπὸν ἀμέσως τὴν ἀλληλογραφίαν ὁ κ. Γουλιανὸς Ἀρδαγ. Ἐκτὸς τούτου διὰ τὸ ταξεῖδι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο νὰ διαρκῆσῃ δύο μῆνας καὶ δύο ἑβδομάδας, ἔπρεπε νὰ ληφθοῦν μερικὰ ἀπαραίτητα μέτρα, καὶ νὰ ἐφοδιασθῶσιν οἱ μαθηταὶ μετ' ἐνδύματα καὶ ἰδίως μετὰ πράγματα κατὰλληλα διὰ τὴν θάλασσαν, μπόττες, καπόττες, τσεράδες, μετὰ ὅλα τέλος πάντων τὰ ρούχα τῶν θαλασσιῶν.

Καὶ ἔπειτα, ἔπρεπε νὰ ἐκλεχθῆ τὸ κατὰλληλον πρόσωπον, εἰς τὸ ὅποιον ν' ἀνατεθῆ ἡ ἐποπτεία τῶν νέων, ὁ ἐπιμελητής πρωτόσχιλος τῆς πλανοδίου ἐκείνης τάξεως, ὁ Μέντορ, τοῦ ὁποῦ αἱ συμβουλαὶ θὰ ἐκράτουν τὴν ἀρμονίαν μετὰ τῶν μικρῶν ἐκείνων Τηλεμάχων.

Ὁ κ. Ἀρδαγ εὐρίσκετο εἰς μεγάλην στενοχωρίαν Ν' ἀποταθῆ πρὸς ἐκείνον ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς σχολῆς του, ὅσοι ἐφαινετο ὅτι εἶχεν ὅλα τὰ ἀπαραίτητα προσόντα δι' αὐτὴν τὴν εἰδικὴν ὑπηρεσίαν; Ἀλλὰ τὸ σχολικὸν ἔτος δὲν εἶχε τελειώσῃ Ἀδύνατον νὰ διακοποῦν τὰ μαθήματα πρὸ τῶν διακοπῶν. Τὸ διδάσκον προσωπικὸν ἐπρεπε νὰ μείνῃ πλήρες.

Δι' αὐτὸν μάλιστα τὸν ἴδιον λόγον ὁ κ. Ἀρδαγ ἐσκέπτετο οὐτὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συνοδεύσῃ ὁ ἴδιος τοῦ; ἐννεα ἀριστεῖς. Ἡ παρουσία του ἦτο ἀπαραίτητος κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τῶν μαθημάτων, ἔπρεπε δὲ νὰ παρίσταται αὐτοπροσώπως εἰς τὴν διανομὴν τῶν βραβείων, ἧτις ἦτο ὀρισμένη διὰ τὴν 7 Αὐγούστου. Λοιπὸν, πλὴν τῶν καθηγητῶν καὶ τοῦ ἐζυτοῦ του, δὲν εἶχεν ἀράγε πρῶτον ἀκριβῶς τὸν ἀνθρωπον ποῦ ἐχρειαζέτο, ἀνθρωπον σοβαρὸν καὶ μεθοδικὸν εἰς τὸ ἐπαχρον, ἐκτελοῦντα εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον του, ἄξιον πάσης ἐμπιστοσύνης, ἐμπνεόντα εἰς πάντας τὴν συμπάθειαν, — ἀνθρωπον τέλος τὸν ὅποιον οἱ νεαροὶ ταξιδιωταὶ μετὰ χαρᾶς θὰ ἐδέχοντο ὡς Μέντορα; Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ἐρωτηθῆ τὸ εἰρημέων πρόσωπον ἂν ἐδέχτο, ἂν συγκατετίθετο νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, ἂν εἶχεν ὄρεξιν νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του εἰς τὸ ταξεῖδι τοῦ Ὤκεανοῦ.

Τὴν 24 Ἰουνίου τὸ πρῶτ, πέντε ἡμέρας πρὸ τῆς ὀρισθείσης διὰ τὸν ἀπόπλους τοῦ «Γοργός», ὁ κ. Ἀρδαγ ἔστειλε καὶ παρεκάλεσε τὸν κ. Πάττερσον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ γραφεῖον του διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ κ. Πάττερσον, ὁ οἰκονόμος τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς, ἦτο ἀπηχολημένος, κατὰ τὴν ἀπαράβατον συνήθειάν του, μετὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν λογαριασμῶν.

Ἀμέσως ὁ κ. Πάττερσον ἀνεσῆκωσεν τὰ ματογυμνασία του ἐπάνω εἰς τὸ μίτωπον καὶ ἀπήνησεν εἰς τὸν ὑπῆρτην, ὅστις ἐστῆκετο εἰς τὸ κατῶφλι: — Ἐφθασα χωρὶς νὰ χάσω οὔτε στιγμήν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Διευθυντοῦ. (Ἐπειτα συνέχεια.)

Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ
Ἄγαπητοί μου,

οἱ εἶχαν ἀναγνώσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας περὶ τῆς θαυμαστῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ραδίου, ὅσοι το ἐφαινόταντο ἀπὸ τὰς περιγραφὰς ὡς λαμπρὸν τι σῶμα αὐτόφωτον, ἀκτινοβολοῦν τοῦλάχιστον ὡς ἠλεκτρικὸς ἤλιος, ἀπερηγητέθησαν ἀρκετὰ μετὰ τὰς διαλέξεις τῶν κκ. Ἀργυροπούλου καὶ Ζέγγελη. Βεβαία δὲν παρευρέθητε ὅλοι εἰς αὐτὰς τὰς διαλέξεις. Ἀλλ' ὅσοι ἐτύχε νὰ παρευρέθητε, εἶδατε οὐτὶ οἱ καθηγηταὶ ἐπίδειξαν ἐντὸς σωληναρίου ἔχον μὲν ῥαδίου, φωσφορίζοντα τόσον αμυδρῶς, ὡστε μάλιστα καὶ μετὰ βίας ἀντελήφθησαν τὴν λάμπην των οἱ καθημένοι ἐμπρὸς-ἐμπρός.

Καὶ θὰ εἶπατε ἀπὸ μῆσα σας: — Μπᾶ! αὐτὸ εἶνε τὸ ρᾶδιον; Καὶ βμως, τὸ ρᾶδιον, ἡ ὀλίγη ἐκείνη κόνις, τὴν ὁποίαν εἶδατε, ἡ δὲν εἶδατε, νὰ φωσφορίζῃ ἀμυδρῶς, εἶνε σῶμα τόσῳ θαυμάσιον, ὡστε ναποτελῆ τὴν περιεργότερην καὶ τὴν σπουδαιότεραν ἀνακάλυψιν τῶν ἡμερῶν μας.

Φαντασθῆτε ὀλίγον: Ἐνα σῶμα, τὸ ὅποιον καταργεῖ τοὺς γνωστοὺς νόμους τῆς ὕλης καὶ ἀνατυλκνεὶ νέους ἕνα σῶμα, τοῦ ὁποῦ τὸ μῆκος δὲν ὁμοιάζουν μετὰ μῆκος κανόνος ἄλλου σώματος ἕνα σῶμα, τὸ ὅποιον ἀκτινοβολεῖ διαρκῶς, χωρὶς νὰ ἐξαντλήται, χωρὶς νὰ ἀλλοιώνεται οὔτε κατὰ τὸν ὄγκον, οὔτε κατὰ τὸ βάρος ἕνα σῶμα, τοῦ ὁποῦ αἱ ἀκτίνες ἐχρουν τὴν ιδιότητά νὰ διατρυποῦν καὶ ταδιαφανίστερα σώματα, καὶ τὸ ὅποιον σὰς θαμβῶναι τὰ μάτια μέσα ἀπὸ τὸ κουτί του, καὶ σὰς καίει τὴν ἐπιδερμίδα χωρὶς νὰ πειράξῃ τὰ φερέματά σας, μέσα ἀπὸ τὸ θυλάκιόν σας! Ἄ, δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα! Ἀπειναντίας, εἶνε ἀπὸ τὰ θαυμαστότερα, τὰ ὅποια μᾶς ἀπέκάλυψεν ἕως τῶρα ἡ ἀνθρωπίνη σοφία καὶ ὑπομονή, οἱ δὲ σύζυγοι Κιουρῆ, οἱ γάλλοι χημικοὶ, οἱ ὁποῖοι ἐχάρισαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ρᾶδιον, εἰμποροῦν τῶντοι νὰ καυχῶνται ὅτι ἔκαμαν κάτι, τὸ ὅποιον δὲν εἶνε... ρᾶδιον καθόλου! Ἄληθεια, μὴ νομίσετε οὐτὶ τὸ ρᾶδι-

ον εἶνε ἡ ἑλληνικὴ λέξις ἡ σημαίνουσα εἰς κ. ο. λ. ο. ν. Ὅχι, τὸ νέον σῶμα ἐνομασθη ἐκ τοῦ λατινικοῦ r a d i u s, καὶ σημαίνει κατ' ἀκτινοβολῶν, λαμπρὸν, ἀκριβῶς δηλαδὴ τὴν ιδιότητά του.

Καὶ τῶρα, εἰς τί χρησιμεύει; Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῖος σοφὸς ἠρωτήθη, μετὰ τὴν ἐπέτελεσιν τοῦ πρώτου ἠλεκτρικοῦ πειράματος: «Καὶ εἰς τί χρησιμεύει αὐτό;» Καὶ ὁ σοφὸς ἀπεκρίθη: «Καὶ εἰς τί χρησιμεύει τὸ βρέφος;» Τῶντοι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἠλεκτροσμοῦ ἦτο εἰς τὰ σπάργανα. Ἀλλὰ μετὰ πόσον ταχύτητα ἐμεγάλωσεν, ἠνδρώθη καὶ ἐμεγαλοβόρησε τὸ θαυμασιὸν βρέφος! Πῶσα θαύματα ἐγέναν ἐντὸς αἰῶνος διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ! Πῶς μετεβλήθη δι' αὐτοῦ ἡ φύξις τοῦ πολιτισμένου κόσμου! Οἱ ἠλεκτρικοὶ ἠλιοι φωτίζουν ὡς ἐν ἡμέρᾳ ὁ ἠλεκτρικὸς τηλεγράφος καὶ τὸ τηλεφῶνον κατήγγησαν τὰς ἀποστάσεις διὰ τὴν συνεννόησιν γιγάνταια μηχαναὶ κινουνοῦνται διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ ἀκόμη ἐπιπέταται ὅτι θὰ κατορθωθῆ ἐντὸς ὀλίγου ἡ ἀσφαλὴς ἀεροπλοΐα! Ἠδύνατο κανεὶς νὰ τὰ προῖδῃ ὄλ' αὐτὰ, ἐκ τοῦ πρώτου ἠλεκτρικοῦ πειράματος, ἐκ τῶν ἀσθενῶν σπειθῆρων π: χ: τοὺς ὁποῖους ἀνέιδεν ἡ πρώτη ἀτελεστάτη ἠλεκτρικὴ μηχανή;

Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς εἰμποροῦμεν νὰ εἰπωμεν καὶ διὰ τὸ ρᾶδιον. Ὀλίγη κόνις φωσφορίζει ἀμυδρῶς ἀλλὰ... Ποῖος εἰξέυρει πῶσας ἐκπλήξεις μᾶς ἐπιφυλάττει ἡ ἀνακάλυψις, ἡ εὐρισκομένη τῶρα εἰς τὰ σπάργανα! Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ προφητεύσῃ ποῦ καὶ πῶς θὰ τὸ χρησιμοποίησῃ ἡ εὐεργετικὴ ἐπιστήμη! Ποῖος εἰξέυρει μῆπως δὲν θὰ μεταβλήθῃ καὶ δι' αὐτοῦ ἀκόμη μίαν φορὰν ἡ φύξις τοῦ πολιτισμένου κόσμου! Ποῖος εἰξέυρει μῆπως διὰ τοῦ ραδίου δὲν θὰ λυθῆ μίαν ἡμέραν τὸ ζήτημα τοῦ αἰωνίου καὶ ἀνεξαντλήτου φωτισμοῦ, καὶ μῆπως εἰς τὸ μέλλον δὲν θαγοράζωμεν τὴν λάμπαν μᾶς ἀ ν ἄ μ μ ε ν η ν, διὰ νὰ μὴ σβῆνῃ ποτέ! Ποῖος εἰμπορεῖ νὰ τὰ βεβαιώσῃ, ἀλλὰ καὶ ποῖος νὰ τέρνηθῇ ὄλ' αὐτὰ; Ἡ Ἐπιστήμη ἔκαμεν ἕως τῶρα τόσα θαύματα, ὡστε τὰ πάντα εἰμποροῦμεν νὰ ἐλπίζωμεν διὰ τὸ μέλλον, αὐτὸ δὲ καθ' ἑαυτὸ τὸ ρᾶδιον παρουσιάζει τόσῳ πρωτόφανεις ἰδιότητας, ὡστε πᾶσα ἐλπὶς περὶ αὐτοῦ, καὶ ἡ πλέον παράτολμος, νὰ εἶνε δικαιολογημένη.

Πρὸς τὸ παρόν... σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ ζητήσετε ἀπὸ κανέν Φαρμακεῖον ρᾶδιον. Στοιχίζει ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα χρυσά τὸ γραμμάριον, τὰ δὲ ἔχουν ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐπέδειξαν εἰς τὴν διάλεξιν τῶν οἱ κκ. Ζέγγελης καὶ Ἀγυροπούλου, εἶνε τὰ μόνα, τὰ ὅποια ὑπάρχουν εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Σὰς ἀσπάζομαι Φαίδων

ΤΑ ΠΑΛΑΤΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ] ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΡΙΔΙΑΝΑΣ

Ἐκόντευαν νὰ φθάσουν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς σκάλας, καὶ ἡ Σιδύλλα εἶδε μακρὰ μιά παραπολὺ μεγάλη πόρτα, ποῦ ἀστραφετὴ μὲ κόνκινες καὶ κίτρινες λάμπεις, ὅπως ἐκεῖνες ποὺ βγαίνουν τὰ πολύτιμα πετράδια ποὺ λέγονται ὀπάλλια. Καὶ ὡς ποὺ νὰ τὸ καταλάβῃ, εὐρέθη σὶδ' ἐπάνω-ἐπάνω σκαλοπάτι, καὶ μὲ τὸ χέρι τῆς ὄχι πλέον πιασμένον ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἵπποτάκου ποὺ τὴν συν- ἔδευε, ἀλλὰ σὶδ' χέρι τῆς πόρτας.

• Ὅρα καλὴ! . . . (Σελ. 20, σελ. β'.)

Κυττάζει δὲ δόγυρα. Πουθενὰ ὁ σύντροφός τῆς, οὔτε καὶ κανένας ἄλλος. Κυττάζει πίσω τῆς. Ἄλλὰ ἡ σκάλα εἶχε χαθῆ, καὶ μοναχὰ τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι ἔμεινε, ὅπου ἐστέκετο αὐτή. Ἐμπρὸς τῆς τίποτε ἄλλο παρά ἓνα εἶδος πικνῆς ἐλόχρυσος ἐμίχλης, καὶ γύρω τῆς μιά ζεστὴ λάμψις.

Τὰ ἔχασεν ἡ Σιδύλλα, καὶ ἄρχισε νὰ φοδᾶται. Σπράγγει τὴν πόρταν ἄλλὰ ἡ πόρτα ἦτο τόσο βαρειά, ὥστε οὔτε νὰ τὴν κουνήσῃ δὲν κατώρθωσε.

Εἶδε τότε ἓνα μικρὸ Φάσμα ποὺ ἐστέκετο καὶ τὴν ἐκύτταζε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν πόρταν. Τῆς ἐφάνη πῶς ἔμοιαζε πολὺ μὲ τὸν φίλον τῆς, τὸν ἵπποτάκον.

— Ἀνοίξέ μου, σὲ παρακαλῶ, εἶπεν ἡ Σιδύλλα. Ἐβάρεθηκα νὰ περιμένω ἐδῶ. — Χα! χα! χα! ἀπήντησεν ἀπὸ μέσα τὸ Φάσμα.

— Ἀστεία κἀνοῦμε τώρα; ἐπανελάβε μὲ ἐπιπληκτικὸν τόνον ἡ Σιδύλλα. Καὶ διὰ νὰ τὸν φιλοτιμήσῃ νάνοιξῃ: — Μὰ, τὸ βλέπω, ἐπρόσθεσε πῶς καὶ νὰ ἤθελές, δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ανοίξῃς. Νὰ ἦταν ἐδῶ ὁ ἐξάδελφός μου ὁ Τιάγκος, καὶ νὰ δέλεπες πῶς θὰ τὸν ἀνοίγε. Μὰ αὐτὸς εἶνε μέγας καὶ δυνατός!

— Χί, χί, χί! ἐγέλασε τὸ Φάσμα καὶ ἐχάθη μέσα στὴν ομίχλην.

Ἄλλὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν ἡ ὠρζία πόρταν ἀνοίξε σιγα-σιγα μοναχὴ τῆς. Ἐτρέψε μέσα εὐθὺς ἡ Σιδύλλα. Ἐπέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν ομίχλην ποὺ ἀνο-

ξε σὴν κουρτίαν, καὶ εὐρέθηκεν εἰς ἓνα ὠραῖο χωράφι μὲ χρυσὰ στάχια ποὺ εἶχε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δρομάκια γεμάτα μὲ χρυσὴ σκόνη, ποὺ ἐφουσῶσε ἀέρας κάποτε-κάποτε, καὶ τὴν ἐσήκωνε σὴν ἀννεφο χρυσοῦ ἕως τὰ μεσοῦρανα. Τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐλαμπε πάλιν καὶ ἕκαιε πολὺ, καὶ παντοῦ Φάσματα ἐβλεπεν ἡ Σιδύλλα.

Κάμνει νὰ προχωρήσῃ καὶ βλέπει ἓνα πολὺ περιέργον ὄν ποῦ ἤρχετο κούτσα-κούτσα κοντὰ τῆς. Ἦτον ἓνας στραβοπόδης μὲ κατὶ ροῦζα σκοῦρα καὶ σὴν σκοουρισμένον, γεμάτα ἀράχνης, καὶ τὸ κορμὶ τοῦ καὶ τὰ πόδια τοῦ ἦσαν κόκαλα μόνον, χωρὶς κρέας καθόλου, καὶ τὸ κεφάλι τοῦ μεγάλο καὶ στρογ-

• Ὅρα καλὴ! . . . (Σελ. 20, σελ. β'.)

γυλὸ καὶ ἴσιο. . . σὴν πῆττα. Κ' ἐπὶ γαίαν ὁ κακομοῖρης κούτσα κούτσα, σὴν πικισμένος καὶ παραλυτικός.

Ἐπλησίασε κοντὰ, καὶ ἡ Σιδύλλα τὸν ἐγνώρισε. Ἦτο παλαιὸς γινώσκός τῆς. Ἐμοίαζε μὲ τὸν ἡλιακὸν ὠρολόγι τοῦ κήπου ἄλλὰ ἦτο σὴν ζωντανὸς ἄνθρωπος.

— Καλημέρα, κύριε Μεριδιάναν, ἐτόλμησε καὶ εἶπε ἡ Σιδύλλα. — Ὅρα καλὴ! ἀπήντησεν ἐκεῖνος. — Καὶ τί ὦρα εἶνε αὐτὴ ἡ ὦρα καλὴ; — Τώρα, ποῦ εἶνε ὦρα γιὰ τσάι. . .

Εἶπε καὶ ἐπέρρασε, καὶ τὸ πρόσωπό του ἐφάνηκε πῶς κατσοφισμένον παρ' ὅτι ἦτο προτῆτερα.

— Πῶς τὸ παθε καὶ μιλῆσαι εἶπε ἓνα Φάσμα. Τοῦ λόγου τοῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ πῆ σὲ κανένα τὴν ὦρα, παρὰ ὅταν τὸν βάλῃ ὁ βασιλεὺς μας ὁ Ἥλιος νὰ τὴν πῆ. Νὰ, ἔρχεται καὶ ὁ βασιλεὺς μας!

Καὶ ὅλα τὰ Φάσματα παρτάχθησαν εἰς διπλὴν γραμμὴν διὰ νὰ περᾶσῃ ἡ βασιλικὴ συνοδία.

[Ἔπεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΣ

Ἡ ὨΡΑΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 9.)

Ἡ Σοφία ἐκούμπωνε τὰ ὑποδημάτια καὶ τῆς μικρούλας τῆς φιληνάδας, ἡ ὁποία δὲν ἠμποροῦσε νὰ τα κουμπώσῃ μόνη τῆς, καὶ ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπικουρίαν τῆς.

— Ὡ! νὰ με συγχωρήτε! — εἶπεν ἡ Σοφία, ὅταν εὐσήκωσε τὰ μάτια τῆς καὶ εἶδε τὴν Εὐθαλίαν — ἐνόμωζα πῶς ἦτο ἡ φίλη μου Αἰμιλία Βιρανῆ. . . Δὲν περᾶζει ὅμως; μήπως σας βρισκεται κανένα κουμπάκι;

Ἡ Εὐθαλία ἔτρεψεν ἀμειψως νὰ φέρῃ τὸ κουμπάκι, καὶ μετ' ὀλίγα λιπτά τῆς ὠρας αἱ δύο μικραὶ διαποινίδες εἶχον γίνῃ στεναὶ φίλαι.

Ἡ Σοφία ἔγραψε τὸ κουμπάκι ποὺ ἔλειπε καὶ ἐκούμπωσε τὰ στιβαλάκια τῆς μικρούλας, ἡ ὁποία ἔφυγε κατευχαριστημένη. Κατόπιν ἐξηκολούθησεν ἡ Σοφία τὴν ἐργασίαν τῆς. Ἡ Εὐθαλία ἔμεινεν ἐκπληκτικὸς, ὅταν τὴν εἶδε νὰ βάζῃ μίαν σειρὰν κουμπία μεταξωτὰ ὡς γαρνιτούραν εἰς ἓνα κομφοτάτον γυναικεῖον περικέριον. Αὐτὴν τὴν ἐργασίαν δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ κάμουν καλά ὄλα τὰ κορίτσια ποὺ δὲν ἔχουν ἡλικίαν παρὰ δεκατριῶν μόνον ἐτῶν. Ἡ Σοφία ἀντελήθη τὴν ἐκπληξὴν τῆς νέας τῆς φιληνάδας καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄν ἐπερίμενα τὴ Μαρτιγούλα νὰ μὲ κάμῃ αὐτὴ τὴ δουλειά, θὰ καθέμου ἐδῶ ἕως τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας.

— Ἡ Μαρτιγούλα εἶνε ἡ νταντὰ σου; — Ἡ νταντὰ μου; Τέσο μεγάλο κορίτσι ποῦ εἶμαι, μπορῶ νὰχω νταντὰ; Ὅχι βέβαια. Ἡ Μαρτιγούλα εἶνε ἡ καμαριέρα τῆς μαμμᾶς, τὸ ξέρεις πολὺ καλά, εἰ κυρίες ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τόσα πράγματα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κάμουν χωρὶς καμαριέρα.

Ἡ Εὐθαλία ἐψιθύρισε ἓνα-δύο λόγια σὴν νὰ ἐλεγε ὅτι δίκαιον εἶχε ἡ Σοφία πραγματικῶς ὅμως δὲν ἐκαταλάβαινε καλά καὶ δὲν ἐγνώριζε εἰς τί συνίστατο αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀνάγκη τῆς καμαριέρας ποὺ ἔχουν αἱ κυρίαί. Ἡ πατέρα τῆς δὲν τῆς ἐλεγε τίποτε. Ἡ μαμμὰ τῆς ποτε δὲν ἔλασεν αὐτὴν τὴν ἀνάγκη. Ἄλλὰ προκειμένου διὰ μίαν κυρίαν βουλευτίαν τόσο ὠραίαν, ὅσον ἡ κυρία Ταλλήρη, ἠλλοζαν φυσικὰ τὰ πράγματα.

Ἐνῶ ἡ Εὐθαλία ἐσυλλογιζέτο αὐτὰ τὰ πράγματα, ἡ Σοφία ἔτρεψε γρήγορον γρήγορον, καὶ γρηγορώτερα ἔκعبε καὶ ἔτρεψεν ἡ γλωσσότατα τῆς.

— Σὲ λένε Εὐθαλία, αἰ; Τί ὠραῖο ὄνομα ἀλήθεια! ἔτσι σ' ἐβγάλε ἡ μαμμὰ σου, αἰ; Ἐμένα μ' ἐβάπτισε ἡ θεὰ μου καὶ μ' ἐβγάλε Σοφία, διὰ νὰ γίνω γνωστικὴ καὶ σοφὴ. Ἡ μαμμὰ μου λέγεται

Ἀντιγόνη. Τὴν φωνάζω καὶ ἐγὼ ἔτσι καμμια φορὰ, μὰ ἡ μαμμὰ δὲν λέγει τίποτε, μοναχὰ γελά. Γελῶ καὶ ἐγὼ, γελοῦμε καὶ αἱ δύο μας; εἴπατε σὴν ἀδελφές. Ἐχω ὄμως καὶ μίαν ἀδελφὴν, ἀλλὰ ἔμεινε στὸ σπῆτι μὲ τὴν γιαιγιά καὶ μὲ τὴ νταντὰ. Κοστίζει παραπολὺ γιὰ μίαν οἰκογένεια εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἰσως αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος πῶς δὲν ἦλθε μαζί σου καὶ ἡ δικὴ σου ἡ μαμμὰ.

— Ὡ! ὄχι, δὲν πιστεύω, ἀπήντησεν ἡ Εὐθαλία. Ἡ μαμμὰ ἐπῆγε νὰ ἴδῃ τὴ γιαιγιά ποὺ δὲν εἶνε καλά, καὶ ἐπῆγε μαζί τῆς τὰ δύο μου ἀδελφία. Ὁ γιαιγίος εἶπε πῶς ἐγὼ ἔπρεπε ν' ἀλλάξω αέρα, καὶ γι' αὐτὸ μ' ἔστειλε ἐδῶ μαζί μὲ τὴν φίλην τῆς, τὴν κυρίαν Νάρρη.

— Σοφία! Σοφία! ἐφώνησε μίαν ἀρμονικὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ διπλανὸν δωμάτιον. — Βάζω στοιχίμα πῶς με φωνάζει ἡ μαμμὰ, γιὰτί θὰ λείπῃ ἐξω ἡ Μαρτιγούλα; ἔλα, νὰ πάμε μαζί.

Ἡ Εὐθαλία εὐρέθη μετ' ὀλίγον ἔμπροσ εἰς τὴν ὠραίαν κυρίαν, ἡ ὁποία τὴν ἐδέχθη μὲ ἀπειρον εὐγένειαν καὶ ἐγοήτευσεν ἀμέσως τὴν καρδούλα τῆς, ὅταν τῆς εἶπε:

— Ὡ! μὰ τὰ ξαναῖδα αὐτὰ τὰ ὠραία ξανθὰ καὶ σγουρὰ μαλλιάκα καὶ αὐτὸ τὸ προσωπάκι. Μοιάζει μὲ τὴν Ἰουλίαν μας. Ὅρα πῶς τὴν βλέπω ἔμπροσ μου ἔτσι ἀπαράλλακτῆ ἦτο, τὴν τελευταῖαν βραδυὰ ποὺ τὴν εἶδα.

Ἡ Εὐθαλία γοθάνθη ὅτι αὐτὸ ἦτο μεγάλο κομπλιμέντο, ἀφοῦ ἡ κυρία τὴν εὐρίσκεν διὰ ὁμοιάζε μὲ τὴν ἄλλην κόρη τῆς, ποὺ ὄλα ἐλεγον πῶς ἦτο τὸ πανμοιότυπον τῆς ὠραίας βουλευτίνας, καὶ ἐμινε πλέον σὴν μαγευμένη καὶ ἐθαύμαζεν ἐκεῖνα τὰ μεγάλα μάτια, ποὺ ἐγελοῦσαν ἡλωράτα, ἐνῶ σκυμμένα ἐπάνω τῆς τὴν ἐκύτταζαν.

Ἡ Σοφία ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα τῆς Μαρτιγούλας καὶ ἐκμύεν ὄλες ἐκεῖνες τὲς μικροδουλειάς, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀπαραίτητοι διὰ τὴν τουαλέτταν τῆς κυρίας, μὲ θαυμασίην ἐμπειρίαν καὶ γοργότητα. Ἡ Εὐθαλία τὴν ἐθαύμαζεν ἀληθινὰ. Τῆς ἐφάνητο σὴν νὰ εἶχαν ἀνταλλάξῃ καθήκοντα ἡ Σοφία καὶ ἡ μαμμὰ τῆς, ὅτι ἡ Σοφία εἶχε γίνῃ μίαν πολὺ ἐργατικὴ μητερούλα, ἡ δὲ κυρία Ταλλήρη κόρη τῆς ὑπῆκοος.

Ὅχι πῶς ἦτο καμμια ὀκνηρὰ εἰς τὸ σπῆτι τῶν ἡ Εὐθαλία εἶχε καὶ αὐτὴ ὄρισμα καθήκοντα καὶ ἐργασίας, τὰς ὁποίας πάντοτε ἐξετέλει. Ἄλλὰ ἡ Σοφία δὲν εἶχε κανὲν εἰδικὸν ὄρισμα καθήκοντα ἔλαμνε, καὶ ἐγνώριζε νὰ κάμῃ ἀπ' ὄλα.

Ἦταν μίαν χαρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς ἐκεῖνο τὸ κοριτσάκι νὰ κάμῃ τὴν μεγάλην μὲ τῆσιν σοβαρότητα.

Ἡ Εὐθαλία δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴ χαμογελάσῃ, ὅταν ἡ Σο-

φία, πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας τῆς, τῆς εἶπε:

— Μαμμὰ, μὴ βάλῃς τὴν οὐρανιά πελερίνα σου, βάλε καλλιτέρα τὴν ἀσπρὴν μὲ τὰ χρυσὰ κεντήματα, ποὺ σου πηγαίνει τόσο ὠραία!

Β'.

Ὅταν τὴν ἐπισῶσαν ἡ Εὐθαλία ἔγραφε πρὸ τὴν μητέρα τῆς, εἰς τὸ γράμμα τῆς ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐξῆς περιχοπὴ:

« Ὅλες οἱ κυρίες ἐδῶ ἐνδύονται πολὺ καλά. Ἡ κυρία Ταλλήρη ἔχει ἓνα ἐξοχον φόρεμα ποὺ εἶνε σὴν ζωγραφία ἐπίνω τῆς. Εἶνε καμωμένο ἀπὸ ἓνα παλαιὸ λαχουῖρι τῆς θείας τῆς. Δὲν εἶμπορεῖ τόχα καὶ ἡ γιαιγιά νὰ σου δώσῃ ἐκεῖνο τὸ ὠραῖο παλαιὸ λαχουῖρι ποὺ ἐφοροῦσε ὅταν ἦτο νέα; »

— Τί τῆς ἦλθε σὶδ' μυαλὸ αὐτῆς τῆς μικρῆς; ἐφώνησεν ἡ γιαιγιά, ἐταν ἐδιόβασεν αὐτὴν τὴν περιχοπὴν. Ἐλπίζω πῶς εἰς τὸ ἐξῆς θὰ γράψῃ ἄλλα πράγματα καλλιτέρα καὶ ὄχι τέτοιαι ἀνοησίες. Δὲν

Ἡ Σοφία ἔγραψε τὸ κουμπάκι. (Σελ. 20, σελ. γ'.)

θὰ μου ἄρσες νὰ πάρῃ ὁ νοῦς τῆς αέρα. . . — Δὲν εἶνε κανένας φόδος, μητέρα. Ὁ χαρακτήρ τῆς εἶνε διαφορετικός, παρρητήρησεν ἡ κ. Κλαρῆ.

— Ὅπωςδὴποτε, Καλλιόπη μου, ἀν το θίλῃς τὸ λαχουῖρι μου, πάρε το.

— Ἄ, ὄχι, ὄχι! ἀπήντησεν ἡ κυρία Κλαρῆ γελῶσα, δὲν το θέλω, διότι δὲν εἶνε κατάλληλον δι' ἐμέ. Ἡ Εὐθαλία ἔχει ἀκόμη τὰς παιδικὰς τῆς ιδέαις εἰς μερικὰ πράγματα. Ἐνῶ μισοφαινεται, πῶς μὲ αὐτὸ ποὺ ἔγραψε θὰ σ' ἔκαμνε νὰ γελάσῃς.

— Πιστεφὲ με, κόρη μου, εἶπεν ἡ γραικὴ κυρία, αὐτὴ δὲν εἶνε καὶ τόσο παιδικὴ ἰδέα. Ἡ Εὐθαλία θέλει νὰ μας δείξῃ πῶς νοιώθει ἀπὸ μῦθος καὶ στολίδια.

— Ἄ! δὲν το πιστεύω, ἀπήντησεν ἡ καλὴ μητέρα.

Ἡ γιαιγιά ἐκούνησε τὸ κεφάλι τῆς. Ἦτο Τρίτη. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ κυρία Κλαρῆ ἔγραψε τῆς κόρης τῆς νὰ τὴν περιμένῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ εἶτι θὰ ἐφθνε μὲ τὸ ἀπογευματινὸ τραῖνο. . .

Ὅταν ἠκόσθη ἀπὸ μακρὰν ὁ κρότος τῶν τροχῶν τῶν ἀμαξῶν καὶ τῶν λεωφορείων ποῦ ἐπέστρεψαν ἐκεῖνο τὸ ἀπογευμα ἀπὸ τὸν σταθμὸν, ἡ Εὐθαλία δὲν ἐκρατήθη, ἀλλὰ ἔτριξε πέραν εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ προῦπαντήσῃ τὴν μητέρα τῆς.

Ὅλαί αἱ μικραὶ τῆς φίλαι εἶχαν μείνει εἰς τὴν πλατείαν, ἔμπροσ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἐγελοῦσαν πῶς ἔβλεπαν τὰ μακρὰ καὶ σγουρὰ μαλλιά τῆς Εὐθαλίας ν' ἀνεμίζουεν ἔπλεγα, ἐνῶ τὸ καπελλάκι τῆς εἶχε στραβώσῃ καὶ ἐκινδύνευε νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν ἀνεμὸν.

Μία, δύο, τρεῖς ἀμαξίαι ἐπέεσαν εἰς τὴν πρὸς τῆς, ἀλλὰ εἰς καμμίαν δὲν εἶδε τὴν μητέρα τῆς.

— Παναγία μου, μήπως συνέβη τί-

ποτε; ἐσκέφθη τρομαχμένη ἡ Εὐθαλία. Ἄλλὰ, νὰ ἓνα λεωφορεῖον! Τίποτε δὲν εἶχε συμβῆ, ἡ μαμμὰ τῆς ἤρχετο μὲ αὐτὸ καὶ ὄχι μὲ ἀμαξίαν.

Μόλις ὁ ἀμαξῶς εἶδε τὸ κόνκινον ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν τροχάλαν προσωπάκι τῆς μικρῆς, ἐσταμάτησε διὰ ν' ἀναβῆ καὶ αὐτὴ καὶ εἰς μίαν στιγμήν ἡ ἀβρίστος ἐκεῖνη δυσἀρέσκεια καὶ λύπη ποὺ γοθάνθη ἡ Εὐθαλία, διὰν εἶδε τὴν μητέρα τῆς νὰ ἔρχεται μὲ τὸ κοινὸτον λεωφορεῖον καὶ ὄχι μὲ κανένα ἀριστον ἀμαξί, ἐξηφανίσθη ἔμπροσ εἰς τὴν χαρὰν τῆς μὲ τὴν ὁποίαν ἀγκάλιασε καὶ ἐφίλησε τὴν ἀγαπητὴν μητέρα τῆς.

Ὅλαί αἱ φίλαι καὶ γινώριμοι τῆς Εὐθαλίας ἐστέκοντο ἀκόμη ἔμπροσ εἰς τὴν θύραν, περιέργοι νὰ ἴδου, ὅταν ἐν παλαιῶν λεωφορεῖον ἐσταμάτησεν.

μέ τήν Τσιγγαρέλλα, Θυμωμένον Κώστα, Θιγαρι τοῦ Καραμπανά, Τρέλλα τοῦ Κόμου καὶ Κωνσταντίνου Σημαίαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Θεταλίδας Καλλιθέγριδας (εὐχαριστῶ πολύ) Ὁραίαν Ἀμαλῶνα, Α. Β. Κόκαλην (εὐχαριστῶ διὰ τὰς πληροφορίες καὶ εὐχομαι πάντες... πρόσοδον!) Ποθητὴν Ἀγάμνηριν (ἡς ἐλπίω διεφέτος θά φαίνεσαι συχνότερα) Σπηλαίου Δοξαπατηρῆ, Διγυπτιακὴν Μούμιαν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Κόρη τοῦ Αἰθέρου ([ΕΕ] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολῆν ἐγγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἐπίγραμμα ταῦ μπαμπᾶ) Οὐμβέρτου Κόδερ (τὰ φύλλα ἐστάλησαν δὲν ἔγω λόγους νὰ σὺ ἀπορροσῆσθαι δι' ἅσα καλὰ γράφεις καὶ ἐνεργεῖς γράφει εἰς τὸν Ἀρθούρον χαιρετισμὰτα ἐκ μέμου μου) Φωκίωτα Ν. Δημητριάδην (ἔχει δά! ὁ λόκος εἶνε πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὸ πρόβατον!) Δάξερδα τῶν Ἀστέριων (ἦ, τὸ πιστεῖω θει δὲν ἠούχασες ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμα. ἔτσι ἡσχάξαι κανεῖς, ὅταν μάγαθὸν ἴδῃς σὺ;) Πέτρον Γ. Ἀσκαλ. (ἔταν ἡ μου στέλις τὴν συδρομὴν σου διὰ τὸ 1904, τότε μοῦ γράφεις καὶ ἐλλόξωμεν τὸ ὄνομα.) Ναυσικᾶν (ὁ κ. Φαίλων δ' εὐχαριστεῖ αἰ "Ἐπιστολαὶ τοῦ ἀρχίκου, πάλιν τακτικά") Σπύρον (τὸν καλῶμεν! ποῦ ἐπέρας τὰς ἑορτὰς εἰς τὸ κρεβάτι! ἔγινε καλὰ;) Ἰππότην τοῦ Ἡλλου ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολὴν μὲ τὸ ποιητικὸν σήμερον ἐγκρίνω τὰ ψευδῶματα τῶν νέων μας φίλων) Κελαϊδίαν (εὐχαριστῶ πολὺ μὰ σὺ ἐγγέλασες τὸν κόσμο!) Βασιλέα τῶν Μαθῶν, Κοιτοπόνηρον ([Ε] δι' ἅσα ὠραία μοῦ γράφεις τὰρα περιμένω καὶ τὰ ἄλλα!) Ἰππότην τοῦ Μεσολαίου ([ΕΕ] διὰ τὰς δύο ὠρασιάστας ἐπιστολάς καὶ δι' ἐνεργεῖαι εἰς ἡμέρας: 1) Ροδόχρον Βιοδέτταν, Κεματίουσαν Θάλασσαν (νὰ ἴδῃ λοιπὸν θά κυματίσῃς πολὺ φίτος;) Ζαππίδα (ἔ, τί κρῖμα νὰ μὴν ἔγω τόπον οὔτε σήμερον! ἦθελα νὰ δημοσιεύσω τοὺλάχιστον τὰ περὶ Μικρῶν Μυστικῶν) Μικροῦλαρ Πατριαντῆ (λοιπὸν, εἰσαι εὐχαριστήμενη μὲ τὸ ἔρεσιν;) Στρίγλαν, Δόντα τῆς Χαιρωνείας, Μέλλοντα Διπλωμάτην (συνεκληρωθήσαν οὐκ ἔση ἀφῆτου κρησιε νὰ με ἀναγνώσῃς, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς δὲν σκεπτεῖς νὰ παύσῃ δι' ἀπορροσῆσθαι) Νεακῶν Ἰπαστερ (ἡς ἐλπίω θει φίτος δὲν θά κάμῃς ὅσον μακρὰς διαλείψεις) Γομβέτταν, Γ. Β. Σωτηρόπουλον (εὐχαριστῶ πολὺ περιμένω τὸ ψευδῶμα σου) Σερμὴν Κόρην, Κερκιζαίαν Ἀρσακειάδα, Περικτὴν Ταξιδιωτίδα, Κλέαρχον, Μυροβολορ Παρηνῆν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν καὶ ἄσπον μετρίθρονα ἐπιστολήν) Τζάμον Ἀνακατωμένον (μὴν ἀνησυχῆς, πιστεῖω εἰς τὴν εὐκρινειάν σου καὶ δὲν σε κατακρίνω διόλου) Ἐουθρόν Ρόδον, Ἀνδρομάχην Ἡρετῶν (καὶ εἶνε ὄλιγο τέσσαρες σινδρομηταί; καὶ εἰς πόλι μάλιστα μικρῶν; ἔκαμες θει ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃς, καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς) Ἀθήσρα (μὲ πολλὴν μου χαρὰν θει σε ἴδῃ καὶ εἰς τὸ νέον γραφεῖον πολὺ γρήγορα θά προκηρῶς Διαγωνισμὸν Φωτογραφίας) Μενίλιξ ([Ε] διὰ τὸ εὐφρονον ποιητικὸν) Ἐλληνοστασία (εὐχαριστῶ πολὺ) αἰ Ἀσκήσεις ἔβασαν ἔγκαίρας) Ἐνδοκὸν Μεσολογγιον, Ἀργυρὴν Πεισιῆ, Φιλοπαρίδα Ἰάδα (βραβείον ἔστειλα) [Ε] διὰ τὰς τιμητικὰς εὐχὰς) Κίριον Μάσσαν, Κάχαν (δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ φίτος θά προσπαθῶ νὰ κάμω ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερας Κυριακάς) Ἐρρινα, Κάμιερ Σύδα (περιεργον! μήπως δὲν τὰ ἔλας; πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴν βέλῃ τὴν ἀλληλογραφίαν σου;) Ἰον, Ἀργηροχὸν Φωτῆν, Κράθιν, Βιοδέτταν τοῦ Χελμοῦ, Κερδῶν Ἐρμῆν (ναί, ἐλήθησαν ἔγκαίρας μὴν διομάζῃς φιλαρίας τὰ φρατὰ σου λόγια) Χυρσιαντῶν Ἀστρα, Ἀσολοδὴ τῆς Καρδίτσας ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σὺ πάντοτε μοῦ γράφεις ἐνδιαφέροντα) Δάσας Φουτῶν, Πρίγκιπα

τῆς Ἐπταλόγου ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν καὶ τὴν ὠραίαν (ὡγραφίαν) Ἀδραν τοῦ Ἡλλίου ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠρασιόδη ἐπιστολήν βραβεία ἔστειλα) Σόλωνα Γ. Σενάκη εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὠραίας εὐχὰς) Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός, κτλ. κτλ.

Εἰς ἅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰανουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡλικίας δεκάται μέχρι τῆς 3 Μαρτίου
Ὁ χάρτης τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεῖν τὰ γράμματα τῆς λέξεως τῶν οἱ διαγωνισμῶν, πλεῖται ἐν τῷ Ἰανουαρίῳ μας εἰς φακίλους, ὧν ἕκαστος περιεχίει 20 φύλλα καὶ τετάρται φ. 1.

- 18. Αἰετήγριφος. Τὸ πρῶτον μου θά εὐρῆς σὺν Θεῷ Τὸ δευτέρον μου εἶνε κάθε ρήμα. Τὸ ὅλον μου στὰ Μαθηματικά Δὲν εἶνε πόρσιμα οὐτε λήμμα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χριστιανικοῦ Ἡλλου
- 19. Μεταγραμματισμός. Βγάλε Ρῶ καὶ βάλ' Κᾶ. Καὶ θά ἴδῃς σὲ δύο λεπτά, Νὰ ραπὴ εἶνε νηδὶ. Σὲ μακρολόμου ποῦλ'. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πάτου τῆς Ἀνατολῆς.
- 20. Ἀνογραμματισμός. Εὐχίτην φανέρωσον. Ὅπως εἶμαι ἀν' ἐφίσης, Κ' εἰς τὴν Θεσσαλίαν κέρμαι Ἄν με ἀνογραμματίσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τοῦ Νεοτόρου.
21. Δίνεγραμ. Μέγας Ἀπόστολος τὸ ἀρεσινίδον μου, Σημεῖον στίχως τὸ θηλυκὸν μου. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσκαρ Πουτικῶν.

- 22. Γωνία. + * * * * * = Πλανήτης * + * * * * = Ποταμός * * + * * * * = Νῆσος * * * + * * * * = Ἀρχ. Βασίλισσα * * + * * * * = Φυτὸν * + * * * * = Ἀντινομία + * * * * * = Νῆσος

Οἱ σταυροὶ σχηματίζου ἕως διέσημν. Ἐστὴν ὑπὸ Χριστοῦ Ζαφθῶ
23-24. Μεταμορφώσεις. 1. — Ὁ κώνωψ διὰ 12 μεταμ. νὰ γίνῃ ψύλλος 2. — Ὁ ψύλλος δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ κόρις Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Περικτοῦ

25-28. Μαγικὸν Ψῆδον. Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο γραμμάτων ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' εἰδὸς ζωῶν, πάντοτε τοῦ ὀνότου, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι ἴσας λέξεις: ἔσσαν. Ἰδρώς, μαρία, Ἰνδῆ, ροδῆ Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀσκού τῆς Βοιωτοῦ

- 30. Ἀκροστιχίδες Ἀκροστιχίδων. 1. — Τάρχη τῶν ζητουμένων λέξεων τῆς πρῶτης ὀμάδος σχηματίζου Ὄκεανίδας, τὰ δὲ τρίτα γράμματα ἐπιρρημα. 2. — Τάρχη τῶν ζητουμένων λέξεων τῆς δευτέρας ὀμάδος σχηματίζου ρήμα, τὰ δὲ τρίτα γράμματα Νηοτόρον. 3. — Τῶν ὀπίσθιων εὐδρητομένων τεσσάρων λέξεων, τάρχη ἀποτελοῦν πρόθεσιν, τὰ δὲ τρίτα γράμματα δένδρον ὀπωροφόρον. Α' ὀμάς: Πόλις, ρήμα, ἀρωτήριον, νῆσος, ἐπιρρημα. Β' ὀμάς: Θεά, πτόλις, ποταμός, βασιλεία, προφήτης. Ἐστὴν ὑπὸ Ἰων. Β. Βαλοαρίδου

31. Ἐπιποσούμφωνον κ. ο. ε. α. σ. ο. σ. ο. ο. ο. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Ἡδου τοῦ
32. Γρίφας. 0 0 Ρωσία Πέσον κ' Μ 0 :: 0 ὕδον Γαλλία 0 0 Ἄγγλα 0 0 Τουρκία Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Αἰλλου

ΔΥΣΕΙΣ
τὸν Ἰανουαρίου Ἀσκαρ τοῦ φέλλου 48
577. Ὀρρεῖς-Μορφεῖς. — 578. Ἀρδανος-Ἰερδανος — 579. Κρίος-κρίρις. — 580. Ἰρις
581. ΑΥΦΙΔΟΣ 582. Νίσις τὸ σιγῶν
ΥΦΑΣΙΣ κρῖνον ἐπὶ τοῦ λα-
ΦΑΣΙΣ λεῖν. — 583. Ἐθνος—
ΙΣΙΣ οἶνος = εὐ + (Φ) + σὺ
ΔΙΣ = φθ + (Ι) Ἰσός; — σίς
ΟΣ =) εἰς = ΕΥΦΑΝΣ.
Σ 584 — 588. Διὰ τοῦ
Ρ: ἄκρον, ὠμῆν
πείρα, χάρις, ἔβων. Διὰ τοῦ Σ: ῥάκος, ῥος, πῆρας, ἄρις, ἔρως. Διὰ τοῦ Γ: ἄκτος, ἔρας, ἔρας, τῆσις, ἔρας. Διὰ τοῦ Ο: τῆκος, ὄτος, ἄρτος, ἄστος, ἔτος Διὰ τοῦ Μ: τῆμος, ἄμος, ὄσμος, Σᾶμος, ἔμδος. — 589. ΛΑΘΕ ΒΙΩΣΕ (τάλας, κόπῆνος, ἔσθῆς, βαρβῆν, ἠΒῆ, μόνιμος, βρομα, ἀΣις, πατάμος, ἡΣιαν.) — 590. ΝΕΣΤΟΡ (ΣΙΝις, κτΕίς, Μυσία, ποΤόν, ἸΩν, ἔναΡγῆς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ τὸ τοῦ συνδρομητῶν, μετὰ τὸ ἄσπον. Ἐλθῆσθε ἕως 10 λέξεις, ὅραθῃ καὶ αἱ διαγράμματα τῶν 10 πληροῦνται ὡς τὰ ἴσως 10 λέξεις.

Ὁ Ἀπόστολος τοῦ Νεοτόρου τῆ Ἀδελφῆ Φυτῆ: — Τὰ σταλῆντα ἐλήθησαν ἀσφαλῶς. Μ. Μυστακὰ ἐστάλησαν ὑπὸ γρωστῆν δι. εὐθύνων. (Δ, 7)

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. — Κωνσταντῖνος, Α. Γαβρήλ, Σμύρνη. (Δ, 8)

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια. — Demetrius Zoldes, Stamboul, Constantinople. (Δ, 9)

Φίλος τῆς Διαπλάσεως: ἔχει ἀπ' εὐθείας ἐμπειρον ἀλληλογραφίαν μετὰ ποιητοῦ. — Διευθύνσις Ἀνδρέαν Π. Παπαδημητρίου. Ἀλμυρὸς (Θεσσαλίας). (Δ, 10)

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν, ἰδίως διὰ τοπογραφίας, πανταχόθεν. — Διονύσιος Γ. Μοσχούλας, βιβλιοπωλεῖον Παρασκευοπούλου, Βῆλος. (Δ, 11)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Ἰδρῦθη τῷ 1879)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν: δραχ. 7
Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν: φρ. 30.
Δι' ἀσυνδρομητῶν ἀρχόνται ἀπὸ τὴν ἰδιουσίμωτη μὲνός καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΑΓΟΡΑΣΤΑΙ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ
Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτά 15
Τὰ διπλᾶ φύλλα λεπτά 30

[Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 0,15 καὶ φρ. 0,30]

Ὁ κατὰ φύλλον ἀγοράσται δὲν νῶνται νὰ ποιεῖται ὅλα τὰ δικαιοῦματα τοῦ συνδρομητῶν, πληρώνοντες ἐφάπαξ 3 ἔν ἔτος φρ. 1,0, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. 1,20.

Οἱ ἐν Ἀθήναις δύνανται νὰγοράζων τὸ φύλλον καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ Γραφεῖου. Ἄλλοι ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ πρέπει νὰ συννευθῶνται πρὸς τινα τῶν ἐν τῇ πόλει τῶν Πρακτορῶν τῆς Διαπλάσεως, ἢ τοῦ τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν, ὅσοι ἔχουν ἀναλάβῃ τὴν ἐγγενη φροντίδα τῆς διαδόσεως τοῦ φύλλονος μας.